

Vi må vække samme lidenskab i befolkningen, som udtrykkes gennem Mozarts *Rekviem* og Benjamin Franklins »En Republik, hvis De kan bevare den.«

Uddrag af LaRouchePAC Fredags-webcast 2. sept. 2016.

Matthew Ogden: ... På hjemmefronten har vi en meget intens kampagne, der nu optrappes, for at genindføre Glass-Steagall; og for at styre kræfterne til at gennemtvinge en vedtagelse af dette lovforslag, før præsidentvalget finder sted (8. nov.). Dernæst har vi indsatsen for at genåbne en fuld undersøgelse af terrorangrebene den 11. september (2001); med frigivelsen af de 28 sider må dette nu fortsætte med at forfølge de ti tusinder af andre sider, der fortsat tilbageholdes. På denne front befinder vi os én uge fra 15-års dagen for disse forfærdelige angreb den 11. september; og vi vil se en række koncerter, der vil finde sted i New York City – det kan Diane (Sare) fortælle os mere om – med en opførelse af Mozarts *Rekviem*, der vil blive opført i katedralen i Brooklyn, en stor kirke i Manhattan og andre steder, for at mindes ofrene for disse angreb, og for at bringe retfærdighed ...

Ogden: Diane, du er lige nu selvfølgelig midt i at arrangere 15-års mindehøjtideligheden og seminaret, og med at lede aktivistbegivenhederne i New York City. Så, kan du tage den herfra?

Diane Sare: Jeg vil faktisk gerne lige træde et skridt

tilbage; for én af de ting, som senator Graham sagde om, hvorfor, det var så vigtigt (for senator Grahams indlæg om retfærdighed for ofrene for 11. september, se fredags-webcast, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14486>).

Han sagde, at der var tre grunde: én var spørgsmålet om juridisk retfærdighed for familierne til de mennesker, der blev dræbt; To, et temmeligt indlysende spørgsmål, som er spørgsmålet om sikkerhed. Hvis vi ikke udrydder disse netværk, er de der, for at blive brugt igen. Og tre, som jeg mener, er virkelig vigtigt og ikke kan overdrives, og det er spørgsmålet, om folk stoler på deres regering. For, når USA's befolkning først kommer dertil, hvor de ikke længere stoler på regeringen, hvilket er, hvor vi næsten er nu, så mister man republikken. Vores republik, der går helt tilbage til Nicolaus Cusanus' ideer og *Concordantia Catholica*[1], hviler på dette spørgsmål om de regeredes tilsagn (konsensus). Hvis man ikke stoler på sin regering, vil man ikke give sit tilsagn til, at den repræsenterer én. Det, som hr. LaRouche har sagt de seneste dage, er, hvad vi har set mellem det gennembrud, der fandt sted med vores arbejde som drivkraft, og så kongresmedlemmerne Jones og Lynch, der bogstavelig talt truede – ikke helt med disse ord – men som sagde, vi ved, at vi er immune, hvis vi læser dette (de 28, hemmeligholdte sider) ind i Kongressens protokol; og så det, der sker med Glass-Steagall mht. partiernes valgplatforme, er, at disse kongresmedlemmer begynder at blive tvunget til at repræsentere deres befolkning.

Jeg sætter dette i en international sammenhæng, med det, der nu er forestående med møderne i Vladivostok, der finder sted netop nu (2. – 3. september), og G20-topmødet (3. – 4. september); og det transatlantiske system er totalt bankerot. Der er intet, som Obama og den nuværende opstilling, den Europæiske Centralbank; hvad har de at tilbyde verden? Negative rentesatser? Lad dine penge stå hos os, og vi vil få

dig til at betale for det! Med andre ord, de kan intet gøre; men hvad har vi med Rusland og Kina? Kinas arbejde – som folk, der følger os på vores hjemmeside, vil have set på vores onsdags-udsendelse; det Nye Paradigme-show om spørgsmålet om Månens bagside, eller udsendelsen torsdag aften (Manhattan-projektet). Der er et helt univers, der åbner sig for os – vi begynder med Solsystemet – med dette samarbejde, som Asien kan tilbyde. Kineserne er vært for G20, og de har gjort præsident Putin til æresgæst. Dernæst er [den egyptiske] præsident al-Sisi endnu en æresperson ved dette møde. Hvad er Obamas respons? Han tror, at han dér vil gennemtvinge [handelsaftalen] Trans Pacific Partnerskab, som er dømt til at blive et totalt flop, en fuser. Russerne gjorde, i et interview i *Xinhua* før dette møde, det ganske klart, at Moskva og Beijing behøver Washington som partner. Det gjorde mig glad som amerikaner, for jeg mener, at USA bør være en partner i dette her. Og, paradoksalt nok, sagde den person, der blev interviewet, at Washington kan være en kompleks og uforudsigelig partner.

Så jeg vil sige, at vores job som amerikanere er – vi har på en måde fået en mission, at andre, meget betydningsfulde ledere siger, at USA ønskes som en skattet partner i dette Nye Paradigme. Det er vores opgave at yde dette partnerskab, ved at stille dette kriminelle [amerikanske] regime, vi har, stolen for døren. Noget af det, vi så med 11. september, er, at mørklægningen er fortsat igennem to regeringer; at Obama har været ikke alene medskyldig i dette, men med sin politik i regionen har bidraget til ISIS' vækst, al-Qaeda's vækst, og deres mulighed for at rekruttere. Vi har i løbet af disse seneste år mistet næsten 4500 soldater i Irak, som man nu ved, var en total løgn og et bedrageri; det var konklusionen af Chilcot-undersøgelsen. Med hensyn til spørgsmålet om 11. september, så er spørgsmålet: Vil vi se retfærdigheden ske fyldest? Og retfærdighed betyder ikke hævn eller gengældelse; det betyder, vil vi genrejse vores nation til at blive til noget, hvor folk vil ønske at give deres tilsagn til at blive

regeret af denne regering?

Når man ser på spørgsmålet om Mozart, og hans *Rekviem*, som vil blive opført, og som vores (Schiller Instituttets) kor vil deltage i og arbejder med; Mozarts engagement var dette. Han var en tilhænger af den Amerikanske Revolution; han var tilhænger af ideerne om at skabe en republik, og han blev myrdet. Hans arbejde blev fjernet; hans bidrag; det, han kunne have gjort, hvis han havde levet længere. Dette musikstykke har levet videre, fordi det har en udødelig egenskab; som faktisk legemliggør spørgsmålet om menneskelig kreativitet. Vi ser her en respons fra de mennesker, der er engageret i denne opførelse, med, at de udvikler en form for lidenskab, der nok altid fandtes i dem. Men, fordi de har mulighed for at deltage i noget, der vil blive så intenst og så smukt, og som har en mission i den virkelige verden, så bliver de igen lidenskabelige; hvilket er noget, jeg mener, har manglet. Alle kan komme i tanke om samtaler, de har haft med venner og naboer, om det forestående valg, eller noget andet; og befolkningen er blevet lidenskabsløs, hvilket er grunden til, at folk ikke handler, når de burde, eller når de kan.

Jeg har en fornemmelse af, at vi virkelig står over for et betydningsfuldt gennembrud, som USA vil blive en del af; selv om mange mennesker i USA ikke fuldt ud forstår, hvorfor det er her, og hvordan de blev engageret i det.

Ogden: Absolut! Jeg vil blot følge dig i det, du netop sagde, Diane. I sin tale i Press Club citerede senator Graham den ofte citerede anekdote af Benjamin Franklin under Forfatningskonventet i Philadelphia; da en kvinde spurgte, »Hvad har De givet os?«, svarede han, »En republik, hvis De kan bevare den«. Den lidenskab, som senator Graham har udvist omkring dette, hvor han har bevaret sin rolle og sin kamp igennem 15 år for frigivelsen af disse dokumenter; hvor kommer denne lidenskab fra? Selv om FBI forsøgte at intimidere ham personligt og gav ham besked på at trække sig, fordi han ser dette – som det også skal ses – som et eksistentielt spørgsmål

for den Amerikanske Republik. Ikke kun ud fra et juridisk standpunkt og et standpunkt om national sikkerhed, men som selve vores nations overlevelse som en republikansk form for regering. Jeg vil hævde, at vi ser på præcis den samme form for eksistentielt spørgsmål, når det kommer til genindførelsen af Glass-Steagall. Selve omfanget af det transatlantiske systems implosion, som vi står overfor – hvis dette her kom ned over os, uden det nødvendige lederskab på plads omkring genindførelsen af Glass-Steagall og lignende, for at beskytte det amerikanske folk fra konsekvenserne af denne form for finanskrise – så ville denne republik ikke overleve.

Muligheden er umiddelbart forhånden, for at gå med i den nye, finansielle arkitektur, og for at skabe de produktive vækstbølger, som denne nation aldrig før har set; som ville overgå selv det, vi så under FDR's New Deal, hvis vi tilsluttede os den Nye Silkevej, der netop nu ledes af Kina og andre. Så det er den samme form for lidenskab, der også må anvendes til dette spørgsmål.

Hele fredags-webcastet, med engelsk udskrift, kan ses her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=14486>

Et dansk uddrag af webcastet, omhandlende spørgsmålet om Glass-Steagalls betydning, kan ses her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=14506>

[1] Se: Specialrapport: »En dialog mellem kulturer: En hyldest til Nicolaus af Cusa«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14486>